

Exegetical Richness of Teyvaccilaiyār on the Cōl-atikāram (Word-Section) of the Tolkāppiyam

Dr. R. Vanithamani, Assistant Professor of Tamil, Queens College of Arts Sciences
For Women, Punalkulam Pudukkottai, Tamilnadu, India.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0007-4539-7776>

Abstract

Tolkappiyam is a Remarkable example of the Structure of the Tamil Language and the Structure of Tamil Literature that Studied and Compiled Sufficient data by is in Harmony with life. Before creating this famous work, the author Tolkappiyar studying the classical grammar, the Multidisciplinary works written by the scholars of his time, the literature created by the great poets before him, the literary genres such as Bisi, Angasdam, Mudusol, Pannatti, etc. That were the common language of the people, and the many idioms they explaining and explaining in detail the types of words formed by phonemes and the way in which they should be presented in a continuous language. In the pre-historic into two types. Monolingual and continuous. In the per-historic period, many words must have been presented in monolingual form. During the best times of intellectual development, cultural maturity and civilizational advancement, people formed a series of Languages using their own dialects to exchange ideas, compose song and create art. That is why, at the beginning of the era of the word system, tolkappiyar has extensively studied the series structure of the Tamil Language and provided a descriptive grammar. In the klavyakam, there are differences in the following aspects for the series of grammar. In the klavyakam, there are differences in the following for the series of it also explains the grammar of series, explains the grammar of singular words in the areas of nomenclature, verbology, interrogatives, and possessives, and fills in the missing grammatical elements. Finally, he completed the composition in the field of archaeology, thus, he is called the compiler, payiram praises him. In this way, this study aims to examine the text of Deivachilaiyar from a linguistic perspective.

Keywords: Tamil, Grammar, Language, Tolkappiyam, Deivachilaiyar, Agasthiyar, Paniniyar, Urayvalam.

References

- [1] Iraiyanar Kalaviyalurai. Kazhaga Veliyeedu, Chennai, 1976.
- [2] Kandhasamy, So. Na. *Tholkappiyath Thelivu*. Abirami Pathippagam, Annamalai Nagar, 1977.
- [3] Kandhasamy, So. Na. *Puraṭchikkāppiyam*. Abirami Pathippagam, Annamalai Nagar, 1972.
- [4] Kandhasamy, So. Na. *Deivachchilaiyar Uraiththiram*. Abirami Pathippagam, Annamalai Nagar, 1981.
- [5] *Tholkappiyam, Ezhuthathikaram*. Nachinarkkiniyam, Kazhaga Veliyeedu, Chennai, 1965.
- [6] *Tholkappiyach Suththira Viruththi*. Thiruvavaduthurai Aadeenam, Thiruvavaduthurai, 1968.
- [7] Deivachchilaiyar Urai. *Tholkappiyam, Sollathikaram*. Kazhaga Veliyeedu, Chennai, 1963.
- [8] Ilampooranam. *Tholkappiyam, Sollathikaram*. Kazhaga Veliyeedu, Chennai, 1973.

- [9] Senavaraiyar. *Tholkappiyam, Sollathikaram*. Kazhaga Veliyeedu, Chennai, 1952.
[10] Nachinarkkiniyam. *Tholkappiyam, Sollathikaram*. Kazhaga Veliyeedu, Chennai, 1962.
[11] Kalladanar. *Tholkappiyam, Sollathikaram*. Kazhaga Veliyeedu, Chennai, 1964.
[12] *Pirayogavivekam*. Saraswathi Mahal Veliyeedu, Thanjavur, 1973.
[13] Kunasagarar. *Yāpparungkalak Kārikai*. Annamalai University Publication, Annamalai Nagar, 1973.
[14] *Veerachozhiyam*. Kazhaga Veliyeedu, Chennai, 1970.

Author Contribution Statement: NIL.

Author Acknowledgement: NIL.

Author Declaration: I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work.

The content of the article is licensed under <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> International License.

தெய்வச்சிலையாரின் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார உரைவளம்

முனைவர் இரா. வனிதாமணி, உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை குயீன்ஸ்கலை
அறிவியல் மகளிர் கல்லூரி, புனல்குளம், புதுக்கோட்டை, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0007-4539-7776>

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழ்மொழியின் அமைப்பினையும் வாழ்வியலோடு பொருந்திய தமிழ் இலக்கியத்தின் கட்டுக்கோப்பினையும் வியத்தகு வகையில் விளக்கிக்கூறும் செவ்வியல் இலக்கணம் தொல்காப்பியம் ஆகும். இப்பெரும் பனுவலை படைப்பதற்கு முன்னர், ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் தம் காலத்து அறிஞர்கள் எழுதிய பல்துறை சார்ந்த படைப்புக்களையும், தமக்கு முற்பட்ட புலவர் பெருமக்கள் படைத்திருந்த இலக்கியங்களையும், மக்கள் வழக்காக விளங்கிய பிசி, அங்கதம், முதுசொல், பண்ணத்தி முதலிய இலக்கிய வகைகளையும், அன்றாடப் பேச்சில் அவர்கள் புலப்படுத்திய வழக்காறுகள் பலவற்றையும் பயின்று தோய்ந்து ஆய்ந்து போதிய தரவுகளைத் தொகுத்தார். ஒலிக்கூறுகளால் உருவாக்கப்படும் சொல்லின் வகைகளையும், அவை தொடர் மொழியில் வழங்குதற்குரிய வழி முறையினையும் விளக்கமாகவும், விரிவாகவும் கூறும் நோக்கில் சொல்லதிகாரத்தினை உருவாக்கியுள்ளார். தனிமொழி, தொடர்மொழி எனச் சொல் இருவகைப்படும். வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் (pre-historic period) சொற்கள் பலவும் தனிமொழியாகவே வழங்கப் பெற்றிருந்தல் வேண்டும். சிந்தனை வளர்ச்சியும் பண்பாட்டு முதிர்ச்சியும் நாகரிகமேம்பாடும் சிறந்த காலத்தில் மக்கள் தனிமொழிகளினால் தொடர் மொழிகளை அமைத்துக்கொண்டு கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்து கொண்டனர் பாடல்கள் புனைந்து கலை படைத்தனர். எனவே தான், சொல்லதிகாரத்தின் தொடக்கத்தில் தமிழ்மொழியின் தொடர் அமைப்பினைத் தொல்காப்பியர் விரிவாக ஆராய்ந்து விளக்க இலக்கணம் (Descriptive Grammar) தந்துள்ளார். கிளவியாக்கத்தில் அல்வழித் தொடர்களுக்கும், பின்வரும் இயல்களில் வேற்றுமைத் தொடர்களுக்கும் இலக்கணம் கூறி, பெயரியல், வினையியல், இடையியல், உரியியல் ஆகிய பகுதிகளில் தனிச்சொற்களின் இலக்கணத்தை விரித்துரைத்து, விடுபட்ட இலக்கணக் கூறுகளை இறுதியில் எச்சவியலில் அமைத்து முழுமை செய்துள்ளார். இதனால், புலம்தொகுத்தோன் என்று இவரைப் பாயிரம் பாராட்டுகிறது. இவ்வகையில் தெய்வச்சிலையாரின் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார உரைவளத்தினை ஆராய்வதே இவ்வாய்வாகும்.

குறிப்புச்சொற்கள்: தமிழ், இலக்கணம், மொழி, தொல்காப்பியம், தெய்வச்சிலையார், அகத்தியர், பாணினியார், உரைவளம்.

முன்னுரை

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரை எழுதிய இடைக்கால தமிழ்மொழி உரையாசிரியர்களில் ஒருவர் தெய்வச்சிலையார் ஆவார். இவரது காலம் 15 ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும். பல உரையாசிரியர்கள் தம், தம் இலக்கிய வளத்தையும், மொழி வன்மையையும் காட்டியுள்ளனர். இவ்வகையிலே, மொழியியலில் தெய்வச்சிலையார் பல நுணுக்கங்களையும், சொல்லாடலையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். மேலும், நாட்டு வழக்கிலும் எட்டு வழக்கிலும் பயிலப் பெற்ற தமிழ் மொழியின் அடிப்படை அமைப்பினை விளக்கும் வகையில் உயிர், மெய், சார்பு என்ற எழுத்துக்களின் நெடுங்கணக்கு வரிசை, அவை மொழியில் தோன்றும் பாங்கு, மொழி ஒலியைப் பேச்சுறுப்புக்கள் வெளிப்படுத்தும் முறை ஆகிய இலக்கணக் கூறுகளை எழுத்ததிகாரத்தின் அறிமுகப்பகுதி ஆகிய நூல்மரபு, மொழி மரபு, பிறப்பியல் ஆகிய மூன்றியல்களில் தோன்றக் முறைப் பற்றிக் கூறினார். மேலும், பிழை நீக்கிப் பேசுதலும்

எழுத்துதலும் தான் மொழியின் செவ்வியல் தீமையினைப் பேணிக்காக்கும் என்ற பெருநோக்கில், புணரியல் முதலாகக் குற்றியலுகரப் புணரியல் முடிய ஆறு இயல்களில் புணர்ச்சி இலக்கண விதிகளைத் தொகுத்தும் வகுத்தும் இலக்கணம் அமைந்துள்ளது. இலக்கணம் என்பது இயல்பு, தன்மை, அழகு என்ற தன்மையினையும் அழகினையும் தக்க வகையில் புலப்படுத்திய ஆற்றலும் தெளிவும் தொல்காப்பியரிடம் காணலாம். இதன் வழியே, தெய்வச்சிலையார் மொழியியலில் தம் சொல்லடைவை மிகவும் தெளிவாகப் பயன்னடுத்தியுள்ளார். இவ்வகையிலே, இவ்வகையில் தெய்வச்சிலையாரின் தொல்காப்பிய சொல்லதிகார உரைவளத்தினை ஆராய்வதே இவ்வாய்வாகும்.

மொழியியலும் பாவியலும்

இன்றைய மொழியியலாரின் கருத்துப்படி எழுத்ததிகாரம் என்பது தமிழின் ஒலியனியல் (Phonology), பேச்சொலியியல் (Acoustic phonetics), உருபன் ஒலியனியல் (Morpho-phonemics) என்ற மொழியியற் கூறுகளை கொண்டுள்ளது. தெய்வச்சிலையார், சொல்லதிகாரம் என்பதுதான் இலக்கணம் (Grammar) என்று வியந்து கூறியுள்ளார். மொழியியலார் கூறும் உருபனியல் (Morphology), தொடரியல் (Syntax) என்ற பகுதிகள் சொல்லதிகாரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. மேலும், சொற்பொருளியல் (Semantics) இடையியல், உரியியல், பொருளியல், மரபியலும் பற்றியும் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். ஆகையால், இலக்கிய அமைப்புக்குரிய பொருண்மை பொருளதிகாரத்தின் முற்பகுதியில் அகத்திணை, புறத்திணை, களவியல், கற்பியல், பொருளியல் என்ற ஐந்து இயல்களில் சுவைபடச் சொல்லப் பெற்றுள்ளது. திறனாய்வாளர்கள், இலக்கிய ஆக்கத்திற்கு உரிய முதல் உறுப்பாகச் சுட்டும் பொருண்மை அல்லது அடிக்கருத்து (subject matter, theme) ஆகியவை முறைப்படத் தொல்காப்பியரால் வகையும் வரையறையும் செய்துள்ளனர். மேலும், கருத்துக்களை வனப்புறப் புலப்படுத்தும் உணர்ச்சி (emotion), கற்பனை (imagination) என்ற உறுப்புகள் இலக்கிய ஆக்கத்திற்கு தேவை என்றனர் இன்றைய திறனாய்வாளர். இவ்விரு உறுப்புகளையும் முறையே மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல் ஆகிய இரண்டு பகுதிகளில் தொல்காப்பியர் சிறப்பாக வெளியிட்டுள்ளார். தொல்காப்பியர் செய்யுளியல் என்ற பெயரில் இலக்கிய வடிவங்களையும், வகைகளையும் விரிவாக ஆராய்ந்து இலக்கணம் கூறியுள்ளார். மரபியலில் எஞ்சிய பொருட் கூறுகளை எடுத்துரைத்துள்ளார். எனவே, தொல்காப்பியம் ஒரு முழுமையான இலக்கணமாகவும் (Grammar), பாவியலாகவும் (Poetics and Prosody) அமைந்து தமிழர்தம் பண்பாட்டுச் சின்னமாக ஓங்கி ஒளிவீசுகிறது எனலாம். இத்தொல்காப்பியத்தில் வழி நின்று தெய்வச்சிலையார் தம் உரைவளத்தினையும், மொழியியல் போக்கினையும் திறம்பட இயற்றியுள்ளார் என்பது புலனாகிறது.

தொல்காப்பியத்தின் தனித்தன்மை

தொல்காப்பியத்தில், சங்க இலக்கியங்கள் விதித்துள்ள இலக்கண மரபுகள் மாற்றமும் புதுமையும் பெற்று விளங்கியதைகாண முடிகிறது. ஆதலின் தொல்காப்பியரின் காலம் பாட்டும், தொகையும் ஆகிய சங்க இலக்கியங்களுக்கு (கி.மு. 400 கி.பி. 300) முற்பட்டது என்பது அறிஞர் பலரின் கருத்தாக அமைகின்றன. சங்கப் பாடல்களில் யவனர் என்ற சொல் பல இடங்களில் இடம் பெற்றது. எனின், தொல்காப்பியர், ஆவோடு அல்லது யகரம் முதலாகு என்று கூறுகின்றார். ஆதலின், மொழிக்கு முதலில் யகரமெய் 'ஆ' என்ற ஒரே உயிர் எழுத்துடன் மட்டுமே கூடி, யாண்டு, யாது, யானை, யாமை என மொழிக்கு முதலில் வருதால், அவர் காலத்து வழக்கு என்பதும், யவனர், யூபம், யூகம் என்பன அவருக்கு மிகவும் பிற்காலத்து வழக்கு என்பதும், இக்காரணத்தினாலும் தொல்காப்பியர் சங்க இலக்கியம், மற்றும் பாணினி எழுதிய அட்டாத்தியாயி (கி.மு. 400) ஆகிய பனுவல்களுக்கு முற்பட்டவர் (கி.மு. 500) என்பதும் தெளிவாகிறது. தொல்காப்பியருக்கு வடமொழி, பாலி, பாகதம் முதலிய பலமொழிப் பயிற்சி உண்டு.. வடமொழிவாணர் மூலாதாரம், உந்தி, நெஞ்சு என்ற அக உறுப்புகளில் (internal

organs) எழுப்பப்படும் ஓசைக்குக் கூட அளவு (மாத்திரை) கூறுகின்றனர். அவர் கருத்தினைத் தொல்காப்பியர் அறிந்தும்கூட அதனைப் பிறப்பியலில் கூறவில்லை. மாறாக, தமிழ் மரபினைப் பின்பற்றி உந்தியில் எழுப்பப்படும் காற்று தலை, மிடறு, நெஞ்சு என்ற இடங்களில் நிலைபெற்றுப் பல், இதழ், நா, மூக்கு, அண்ணம் என்ற உறுப்புக்களில் பொருந்திப் பலவகை இயக்கத்தினால் (articulation) வெளிப்படும் பொருள் பொதிந்த ஓசைக்குத்தான் மெய், தெரி, வளியிசை (meaningful sound) அளவு கூறியுள்ளார். இவ்வுண்மையினை,

அகத்தெழு வளியிசை அரித்தப நாடி

அளபிற் கோடல் அந்தணர் மறைத்தே;

அஃ(து) இவண் நுவலா(து) எழுந்துபுறத்(து) இசைக்கும்

மெய்தெரி வளியிசை அளபு நுவன்றிசினே (தொல்., நூ. 102)

என்பதாகும். இவ்வாறாக, பொருளதிகாரத்தில் தமிழர்களின் வாழ்வியலாகிய அன்பொடு பொருந்திய அகன் ஐந்தினை ஒழுக்கத்திற்கு, வடமொழி இலக்கியங்களில் காணப்பெறும் கந்தருவ நெறியை ஒருபுடையான் ஒப்புமை' கூறியுள்ளார். கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தோன்றிய யாப்பருங்கலவிருத்தியும், வீரசோழியமும் சுட்டிச் சென்றன. மேலும், தென்மொழி வடமொழி ஆகிய இருமொழிகளிலும் புலமை முற்றிய மாதவச் சிவஞானமுனிவர், தமிழ் இலக்கணத்தின் தனித்தன்மையினை தமிழ்மொழிப் புணர்ச்சிக்கட்படும் செய்கைகளும் குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு, வினைத்தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்திணை அஃறிணை முதலிய சொற்பாகுபாடுகளும், அகம் புறம் என்னும் பொருட்பாகுபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப் பாகுபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும் வெண்பா முதலிய செய்யுள் இலக்கணமும் இன்னோரன்ன பிறவும் வடமொழியிற் பெறப்படாமையானும்.... என்று ஒப்பியல் ஆய்வாளராக நின்று அறுதியிட்டுக் கூறுதலை வடமொழிச் சார்பாகப் பேசும் இன்றைய அறிஞர் பெருமக்கள் கூர்ந்து நோக்க வேண்டும் என்று கூறுகின்றார். மேலும், தொல்காப்பியர் சர்வாதிகாரியாக நின்று தமிழுக்கு இலக்கணம் படைத்துள்ளார். மொழியின் வளர்ச்சியையும் மாற்றத்தையும் கருத்தில் கொண்டு, பழையன கழிதற்கும் புதியன அறிமுகம் ஆவதற்கும் உரிய முறையில் நூற்பாக்களில் மிகைச்சொல் (இலேசு), விதப்புக்கிளவி முதலியவற்றையும் புறநடை நூற்பாக்களையும் அமைத்துள்ளதன் வாயிலாக இலக்கண உலகில் ஒரு சனநாயகவாதியாகவே காட்சி தருகிறார் என்பதில் வியப்பில்லை.

தமிழர்களுக்குக் கிடைத்த தனிப்பெரும் இலக்கணம் தொல்காப்பியம் ஆகும். மேலும், தனிப்பெரும் அறநூல் திருக்குறளாகவும், தனிப்பெருங் காப்பியம் சிலப்பதிகாரமாகவும் இருப்பதை அறிய முடிகிறது. தொல்காப்பியர் ஒவ்வோர் அதிகாரத்தின் இயல்களையும் அளவையியல் நோக்கிலும், காரண காரிய அடிப்படையில் அமைத்துள்ளார். மேலும், அழகுணர்ச்சி தோன்ற ஒவ்வோர் அதிகாரத்தையும் ஒன்பது, ஒன்பது இயல்களாகப் வகுத்தும் கூறியுள்ளார். இலக்கண உலகில் 'பாணினியின் இலக்கணம் அஷ்டாத்தியாயி எனில், தொல்காப்பியம் இலக்கணம் நவாத்தியாயி எனக் கூறும் அளவிற்கு சிறப்பு பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பிய உரைவளம்

தொல்காப்பியத்திற்குப் பலர் உரை கண்டனர். அவருள் இளம்பூரணர் நூல் முழுமைக்கும் தமிழ் மரபினைப் எளிய நோக்கில், இனிய உரை தந்த முதல்வர் ஆகின்றார். தமக்கு முற்பட்ட உரையாசிரியர்களைக் குறிப்பினும், அவர்களது உரைகள் கிடைக்கவில்லை. மேலும், எழுத்ததிகாரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியரும், சொல்லதிகாரத்திற்குச் சேனாவரையரும், பொருளதிகாரத்திற்கு இளம்பூரணரும், எழுதிய உரைகள் சிறப்பு பெற்றுள்ளன. எனினும், பொருளதிகாரத்திற்குப் பேராசிரியரின் உரை மிகுபயன் தருவனவாக அமைந்துள்ளன. சொல்லதிகாரத்திற்கு இளம்பூரணர், சேனாவரையர், தெய்வச்சிலையார், நச்சினார்க்கினியர் ஆகிய நால்வர் உரையும் முழுமையாகக் கிடைத்துள்ளன. கல்லாடனாரின் உரை இடையியல்

முதல் 10 நூற்பாக்கள் வரை மட்டுமே கிடைத்துள்ளது. பெயர் அறியப்படாத உரை 'பழைய உரை' என்ற பெயரில் கழக வெளியீடாக வந்துள்ளது. இவ்வுரை கிளவியாக்கம், வேற்றுமையியல் ஆகியவற்றுக்கும், வேற்றுமை மயங்கியலில் இறுதி இரண்டு நூற்பாக்கள் தவிர எஞ்சிய பகுதி வரையுமே கிடைத்துள்ளது. விளிமரபு முதலியவற்றுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இவ்வுரைகள் யாவும் உரையாசிரியர்கள் தமக்குப் பலநூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டு எழுதப்பெற்ற மூல நூலினை எவ்வெவ்வாறு புரிந்து கொண்டனர் என்பதையே புலப்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன. மேலும், அவர்தம் கருத்துக்கு ஏற்ற வகையில் உள்ளவற்றை இக்காலத்து அறிஞர் பெருமக்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். புதிய விளக்கங்களும் கண்டுள்ளனர். இக்கட்டுரையில் தெய்வச்சிலையார். தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு தந்துள்ள உரைகளில் காணப்படும் கருத்துக்கள் சிலவற்றை காணலாம்.

தெய்வச்சிலையார்

தெய்வச்சிலை என்ற சொல் தெய்வமால்வரை எனச் சிலப்பதிகாரம் போற்றும் கயிலை மலையினைக் குறிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது. எனவே தெய்வச்சிலையார் என்ற சொல் கயிலை நாதன் ஆகிய சிவனைச் சுட்டுகின்றது. எனினும், சிலை என்ற சொல் மலையினை மட்டும் குறிக்காமல், வில்லையும் குறித்தலால் தெய்வச்சிலையார் என்ற பெயர் தெய்வத்தன்மையுடைய வில்லினை எந்திய இராமபிரான் என்று பொருள்படுகின்றது. கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டினராகிய திருமங்கை மன்னன் திருப்புல்லாணி என்னும் திவ்விய தேசத்தில் கோயில் கொண்ட பெருமானை,

வவ்வித் துழாயதன்மேற் சென்ற தனிநெஞ்சம்

செவ்வி அறியாது நிற்கும்கொல்? நித்திலங்கள்

பவ்வத் திரையுலவு புல்லாணி கைதொழுவேன்

தெய்வச் சிலையார்க்கு) என் சிந்தைநோய் செப்புமினே (தொல்., நூ. 106)

என்று மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார். மேலும், திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தில் இடம்பெற்றுள்ள அடியார்க்கு நல்லார், நச்சினார்க்கினியர் போன்ற ஈசன் திருப்பெயர்களைப் பின்பு தம் மக்கட்குச் சூட்டினர். மேலும், திருமங்கை மன்னனின் பாடலில் காணப்பெறும் தெய்வச் சிலையார் என்ற பெயர், கல்வெட்டுக்களில் திருமால் பெயரே என்ற உண்மை பிறகு நாம் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. மேலும், கல்வெட்டுச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் தெய்வச்சிலையாரின் வரலாற்றினை முதன்முதல் ஆராய்ந்த பேரறிஞர் மு. இராகவையங்கார் தம் சாசனத் தமிழ்க் கவிசரிதம் என்னும் நூலில், இவர் காலம் கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டு எனத் தெளிவுறுத்தியுள்ளார்.

தெய்வச்சிலையாரின் பெயர் திருமால் என்றாலும், இவர் சைவசித்தாந்தத்தில் ஈடுபாடுடையவர் என்பது கிளவியாக்கத்தில், 'மன்னாப் பொருளும் அன்ன இயற்றே' என்ற நூற்பாவில் உள்ளதை நாம் காண முடிகிறது. மேலும், உரையில் பதி, பசு, பாசம் என்ற முப்பொருளும் ஒருவரால் படைக்கப் பெறாமல் என்றும் விளங்குதலின் அனாதி எனக் குறித்திருத்தலால் புலனாகிறது. இவர் நெசவுத் தொழில் புரிந்தவர் என்பதை, 'வினையே செய்வது செயப்படு பொருளே' (நூ. 109) என்ற நூற்பாவின் இனிய உரைவிளக்கத்தால் உணர முடிகிறது. மேலும், இவர் முருகப்பெருமானிடம் நிறைந்த பற்றுடையவர் என்பது எச்சவியலில் 'உலகம் உவப்ப' (நூ. 408) எனத் தொடங்கும் திருமுருகாற்றுப்படைக்கு கூறியுள்ள விரிவுரையால் அறியப்படுகின்றது.

தெய்வச்சிலையார் சங்க இலக்கியங்களையும் திருக்குறள், நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, திரிகடுகம் போன்ற அற இலக்கியங்களையும் காப்பியங்களையும் ஆழமாகக் கற்றவர் என்பது அவர்தம் உரையில் மூலம் அறிய முடிகின்றது. மேலும், வடநூல் இலக்கணமும் பயின்றுள்ளார். தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களில் இவர் ஒருவரே இரண்டிடங்களில் பாணினியைப் பெயர் சுட்டித் தம் உரையில் குறித்துள்ளார். மேலும், தமக்கு

முற்பட்ட இளம்பூரணர், சேனாவரையர் ஆகியோரின் உரைகளையும் நன்கு ஆராய்ந்து கொண்டு சிலவற்றை மறுத்தும் சென்றுள்ளார். இவர் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரை எழுதியிருப்பினும் எழுத்ததிகாரத்தையும் பொருளதிகாரத்தையும் நுணுகிக் கற்றவர் என்பது இவர் எடுத்துக்காட்டும் மேற்கோள் நூற்பாக்களினால் நம்மால் அறிந்துக் கொள்ள முடிகின்றது. மொழியியல் உணர்வுடன் பல இடங்களில் இவர்தரும் விளக்கம் அமைந்துள்ளது. இவர், தம் கருத்துக்களை விளக்குதற்குப் பல்வகை உத்திகளையும் பயின்றுள்ளார். ஏனையோர் கொள்ளாத பல பாட வேறுபாடுகளை இவர் கொண்டுள்ளார். மேலும், பிறர் குறிக்காத புதுக் கருத்துக்கள் பலவற்றைத் தம் உரையில் குறித்தனர். முதலில் இவர் கூறும் இலக்கண ஆசிரியர்களைப் பற்றிக் காண்போம்.

தெய்வச்சிலையார் சுட்டும் இலக்கணிகள்

அகத்தியனார்

தொல்காப்பியர்க்கு ஆசிரியர் அகத்தியனார் என்பது ஒரு பொதுக் கருத்தாகும் எனின், இப்போது அகத்தியம் என்ற பெயரில். காணப்படும் இலக்கண நூலைச் செய்தவர் தொல்காப்பியர்க்குப் பிற்பட்டவர் என்றே தெரிகிறது. தொல்காப்பியர் செய்யுள் ஈட்டிச் சொல்வகை நான்கனுள் திசைச் சொல்லையும் குறித்துள்ளார். எச்சவியலில்,

செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்

தம்குறிப் பிளவே திசைச்சொற் கிளவி (தொல்., நூ. 56)

எனவரும். நூற்பாவில் சுட்டப்பெறும் திசைச்சொல் பற்றி உரையாசிரியர்கள் பல்வேறு கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளனர். மேலும், செந்தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த பன்னிரு நிலங்கள், பொதுங்கர் நாடு, தென்பாண்டி நாடு, ஒளி நாடு, குட்டநாடு, பன்றி "நாடு, கற்கா நாடு, சீத நாடு, பூழிநாடு, மலைநாடு, அருவா நாடு, அருவாவடதலைநாடு, குடநாடு என்பனவாகும் என்பர். இளம்பூரணர், சேனாவரையர் பொதுங்கர் நாட்டிற்கு மாறாகப் பொங்கர் நாட்டினைப் பற்றிக் கூறியுள்ளதை அறிய முடிகிறது. செந்தமிழ் நாட்டில் வழங்குவன இயற் சொற்கள் என்றும், அதனைச் சார்ந்த பன்னிரு நிலத்தும் வழங்குவன திசைச் சொற்கள் என்றும் தொல்காப்பியரின் கருத்தாக அமைந்துள்ளதையும் காண முடிகிறது.

பன்னிரு நிலம் என்பது செந்தமிழ் வழங்கும் நாட்டினைச் சார்ந்த (பக்கத்து) நிலப்பகுதிகள் என்றும், அங்குப் பேசப் பெற்றுத் தமிழில் இடம் பெறுவன திசைச் சொற்கள் என்பதும் புலனாகிறது. எனினும், தெய்வச்சிலையார் வேறுவகையான ஒரு விளக்கத்தையும் தந்துள்ளார். மேற்கூட்டிய பன்னிரு நிலங்களும் செந்தமிழ் நாட்டின் வேறுவேறு பகுதிகள் ஆகும். இவை செந்தமிழ் நாட்டகத்த என்று குறித்தனர். எனினும், நூற்பாவில் செந்தமிழ் சேர்ந்த நாடு என்று கூறப் பெற்றதால், பன்னிரு இடங்களும் பிறநாடாகல் வேண்டும் என்று அவர்காலத்து அறிஞர் சிலர் கூறிவந்த கருத்தினையும் சுட்டியுள்ளார். குமரியின் தென்கரைக்கு அப்பால் கடலில் விளங்கிய பழந்தீபம், கொல்லம், கூபகம், சிங்களம், கன்னடம், வடுகம், கலிங்கம், தெலிங்கம், கொங்கணம், துளுவம், குடகம், குன்றகம் என்ற பன்னிரு தேயங்களில் பேசப் பெற்று மக்கள் கூட்டுறவினால் தமிழில் வந்து வழங்கும் சொற்களே திசைச் சொற்கள் என்கின்றார். முதலில் பார்த்த கருத்தின்படி, செந்தமிழ் நாடு என்பது செவ்விய தமிழ் வழங்கும் பகுதி. இது பெரும்பாலும் சங்கம் வைத்துத் தமிழ் ஆராய்ந்த மதுரைப் பகுதியைக் குறிக்கிறது ஆதலின், பாண்டிநாட்டார் பேசும் தமிழே செந்தமிழ் (Standard language); ஏனைய பன்னிரு நிலங்களும் தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகள் என்றும் அங்குப் பேசப் பெறுவன தமிழே எனினும், அவை செந்தமிழ் ஆகாது கொடுத்தமிழ் அல்லது வட்டார வழக்கு (Dialects) என்று அழைக்கப்பட்டன. இதனையே திசைச்சொல் என்று அழைத்ததையும் உணர முடிகிறது.

தமிழகம் என்பது பாண்டிய நாடு மட்டும் அன்று. வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகம் என்பதாகும். தெய்வச்சிலையார் பாயிரப் பகுதியைத் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அதுவே செந்தமிழ் நிலம் என்றும், அதற்குப் புறத்தே பழந்தீபம்

முதலாகச் சொல்லப் பெற்ற நாற்றிசை நாடுகளிலிருந்து வாணிபத்தின் பொருட்டு மக்கள் கூட்டுறவினால் தமிழில் வந்து பயிலும் சொற்களே திசைக் கிளவி என்றும் எண்ணினார். நச்சினார்க்கினியர் இவ்விருவகைக் கருத்துக்களையுமே ஏற்று விளக்கம் தந்தார். தெய்வச்சிலையார், திசைச்சொற்கள் பற்றிய மற்றொரு பட்டியலையும் தந்துள்ளார்.

... குடபால் இருபுறச் சையத்து

உடனுறைபு கூறும் தமிழ்திரி நிலங்களும்

முடியுடை மூவர் இருநில ஆட்சியின்

அரசு மேம்பட்ட குறுநிலக் குடுமிகள்

பதினமரும் உடனிருப்பு இருவரும் படைத்த

பன்னிரு திசையில் சொன்னயம் உடையவும் (தொல்., நூ. 125)

என்பதை அகத்தியர் சூத்திரம் என்று காட்டியுள்ளார். சையம் என்பது மேற்கு மலையினைக் குறித்தற்குப் பரிபாடலில் வழங்கப்பெறும் சொல்லாகும் (11.14; 12.2). மேலும், தமிழ் திரிபுற்றுப் பேசப்படும் நிலங்களிலும் மூவேந்தருக்கு அடங்கிய மேம்பட்ட குறுநில அரசர் பன்னிருவரின் நிலங்களிலும் வழங்கப்பெறுவன திசைச் சொற்களே என்று அகத்தியர் சூத்திரக் கருத்தினைத் தெய்வச்சிலையார் கூறியுள்ளார். இவர் காலத்தில் அகத்தியம் என்ற இலக்கண நூல் வழங்கியது எனலாம். எனினும், இந்நூற்பாவின் ஆசிரியராகிய அகத்தியர் தொல்காப்பியருக்குப் பிற்பட்டவர் என்பதில் ஐயமில்லை. மேற்காட்டிய நூற்பாவில் இடம்பெறும் சையம் என்ற சொல் வழக்கு, தொல்காப்பிய விதிக்குப் புறம்பாகவும் பிற்பட்டதாகவும் இருத்தலே போதிய சான்றாக அமைகின்றன.

தொல்காப்பியர் 'பன்னிரு நிலம்' என்பதற்கு என்ன கருத்துடையார் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளும்படி தெய்வச்சிலையாரை உள்ளிட்டோர் கூறும் கருத்துக்களை நாம் கவனத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் கூடும். எனினும், மணிமேகலையிலும், திருமந்திரத்திலும் பதினெட்டு மொழிகள் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. நன்னூலார் செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு வட்டாரங்களில் வழங்கி வருவனவும், தமிழகம் நீங்கிய அயல்நிலங்களிலிருந்து வழங்கிவரும் பதினெண்மொழிகளும் திசைமொழிகளே என்கிறார் (சொல். 273). மேலும், காலந்தோறும் தமிழ் மக்கள் உலகின் பல பகுதிகளுடனும் உறவாடியதன் விளைவாகத் திசைச் சொற்கள் மிகுதியாகத் தமிழில் உள்ளன எனலாம். தமிழில் அகத்தியர்க்கு ஒப்பாக வடமொழியில் பாணினியைக் கூறுதல் ஒருமரபாக அமைகின்றது. மேலும், இரண்டிடங்களில் தெய்வச்சிலையார் பாணினியாரைக் குறித்துள்ளார். அவ்விடங்களை இப்போது காண்போம்.

பாணினியார்

மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருண்மையினை விளக்கும் தொல்காப்பியர் ஒருவினை ஒடுச்சொல் உயர்பொருளை உணர்த்தும் பொருள் வழித்தோன்றும் என்று சிறப்புவிதியினை கூறியுள்ளார். “ஒருவினை ஒடுச்சொல் உயர்பின் வழித்தே” (தொல்., நூ. 320) இந்நூற்பாவிற்கு இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், கல்லாடர் ஆகிய நால்வரும் ஒரே வகையாக உரை கண்டனர். அரசனொடு சேவகர் வந்தார், ஆசிரியனொடு மாணாக்கர் வந்தார் என்று எடுத்துக்காட்டுக்களை தந்தனர். இத்தொடரில் வருதல் என்ற ஒருவினையைச் செய்பவர் அரசரும், சேவகரும், ஆசிரியரும் மாணாக்கரும் ஆவர். அரசர் சேவகர், ஆசிரியர் மாணாக்கர் என்ற இரு சொற்களில், ஒடு உருபினை எச்சொல்லுடன் சார்த்தி வழங்குதல் வேண்டும் என்பதை நூற்பா கூறுகின்றது. உயர்பின் வழித்தே என்ற பகுதியில், உயர்பு என்பது உயர்பொருளை உணர்த்தும் பெயர்ச் சொல்லினைக் குறிக்கும். அரசர் சேவகர், ஆசிரியர், மாணாக்கர் என்ற இணைகளில் உயர்புடையவர் அரசரும், ஆசிரியரும் என்பதால், அச்சொற்களுடன் ஒடு உருபு கொடுத்து வினை முடிபு செய்தல் வேண்டும் என்பது உரையாசிரியர்கள் நால்வரின் உள்ளம் ஆகும். எனினும், உலக வழக்கில், நாயொடு நம்பி வந்தான் என்ற தொடர் காணப்படுகிறது. நாய், நம்பி இருவரும் வருதல் என்ற ஒருவினை

புரியினும், ஒரு உருபினை நம்பிக்குச் சேர்க்காமல், நாய்க்குத் தந்து தொடர் அமைத்தல் வழுவன்றோ என்ற வினாவினை இளம்பூரணர் முதலில் கூறினார். மற்றையோரும் அதே எடுத்துக்காட்டினையே கூறி அவர் வழி விளக்கம் காண முற்பட்டனர். இளம்பூரணர் உயர்வு பலவகைப்படும் என்றும், குலம், தவம், நிலை, உபகாரம் என்பனவற்றில் ஒன்றானும் பலவானும் உயர்வு தோன்றும் என்றும் கருதினார். இவற்றுடன் கல்வி, வினை என்பனவற்றையும் சேர்த்துக் கூறினார் நச்சினார்க்கினியர். ஆதலின், நாயொடு என்று இழிந்த பொருட்கு ஒரு கொடுத்துச் சொல்லியது அந்நிலைக்கண் அது சிறப்புடைத்தாகலின் என்று நாயின் உயர்வினைக் குறித்தனர். சேனாவரையர், யாதானும் ஓராற்றான் அதற்கு உயர்வு உண்டாயின் அல்லது அவ்வாறு கூறார் என்று ஒருவாறு நாயும் உயர்வுடையது என்ற கருத்தில் எழுதினார். நாயினை இழிபிறப்பாக இகழினும், நன்றியுணர்வும் தலைவன்பால் காட்டும் பேரன்பும் காரணமாக மிகப்பெரிய யானையினும் உயர்புடையதாகவே நாலடியார் போற்றுகிறது:

யான அனையவர் நண்(பு)ஓரீஇ நாய்அனையார்

கேண்மை தழீஇக் கொளல்வேண்டும் யானை

அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும்; எறிந்தவேல்

மெய்யதா வால்குழைக்கும் நாய் (தொல்., நூ. 11)

எனவே, நாய் ஓராற்றான் உயர்புடையதாகவே எண்ணப் பெறுதலின், நாயொடு நம்பி வந்தான் என்ற தொடர் வழுவற்றதாகவே கொள்ளப்பெறுதல் வேண்டும் என்பது உரையாசிரியர் நால்வரின் உள்ளம் ஆகும். நாயொடு நம்பி வந்தான் என்ற தொடர் உரையாசிரியர்களின் காலத்தில் மாகாபாரதத்தில் நம்பியாகிய தருமன் நாயுடன் (தருமதேவதை) வானகம் சென்ற கதைக் குறிப்பினைக் கொண்டுள்ளன. மேலும், இப்பகுதியை உற்று நோக்கினால் வீமன், அருச்சுனனையும் விட நாய் ஓராற்றான் உயர்வுடைமை புலனாகும். எனவே, ஒரு உருபு உயர்புடைய பெயர்ச் சொல்லுடன் சார்த்தி ஒருவினை உணர்த்தும் தொடரில் வழங்கப் பெறும் என்பது தொல்காப்பியரின் கருத்து என்பதை உரையாசிரியர் நால்வரும் புரிந்து கொண்டனர். எனின், தெய்வச்சிலையார் உயர்பின் வழி என்பது 'சிறுவாத பொருள்' என விளக்கம் கூறியுள்ளார். (எ.டு. அமைச்சரொடு இருந்தான் அரசன்) இத்தொடரில் இருத்தல் என்ற ஒருவினைக்கு உரிய அரசர், அமைச்சர் ஆகிய இருவரைக் குறிக்கும் பெயர்களில் சிறுவாத அமைச்சருடன் ஒரு கொடுத்துச் சொல்லப் பெற்றது என்றார். இவ்வாறு கூறுதற்கு மேற்கோளாக, இப்பொருள் பாணினியார்க்கும் ஒக்கும் என்றார். அப்பிரதானச் சொல்லுடன் (பிரதானம் என்பது சிறப்பு; அப்பிரதானம் 'சிறப்பில்லாதது) மூன்றன் உருபு (sahayukta) வரும் என்றார். இங்ஙனம் வருதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, புத்ரேண ஸஹ ஆகத: பிதா என்ற தொடரினை மேற்கோள் காட்டுவர். இதன்பொருள் மகனொடு தந்தை வந்தார் என்பதாம். தொல்காப்பியர் கூறும் வேற்றுமை இலக்கணத்தையும் பாணினி கூறுவதையும் ஒப்பிட்டுப் பயின்ற தெய்வச்சிலையார் இருவரும் ஒரே விதமாகவே ஒருவினை ஒருவிற்கு இலக்கணம் கூறினர் என்று நிறுவும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். என்றாலும், சிறப்புடைய பொருள்மேல் ஒருவரும் எனப் பொருள் உரைத்தார் உளர் ஆயினும் என்று தமக்கு முற்பட்ட உரையாசிரியர்களைக் குறித்தனர். ஒப்பியல் நோக்கில் கற்க வேண்டும் என்ற எழுச்சியால் தெய்வச்சிலையார் எழுதியிருப்பினும், இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், கல்லாடர் ஆகியோரின் விளக்கமே தமிழ் மரபு காப்பதாக அமைந்துள்ளமை காண முடிகிறது. மேலும், வண்ணம், வடிவு, அளவு, சுவை என்பனவற்றையும் அவை போன்ற பிற பண்புகளையும் உணர்த்துவனவாய் ஒரு பொருளின் இயல்பினை விசேடித்து இருசொல்லும் ஒரு பொருள் மேல் வரும் தன்மையினையுடைய தொகைச் சொல் பண்புத்தொகை எனப்படும். இத்திறனை, வண்ணத்தின் வடிவின் அளவின் சுவையின் (என்று) அன்ன பிறவும் அதன்குணம் நுதலி இன்னது இதுவென வரூஉம் இயற்கை என்ன கிளவியும் பண்பின் தொகையே

எனவரும் நூற்பாவினால் அறியலாம். எ.டு. கருங்குதிரை, வட்டப்பலகை, நெடுங்கோல், தீங்கரும்பு. இப்பண்புத் தொகைச் சொற்களின் முதற்கூறு ஆகிய கருமை, வட்டம், நெடுமை, தீ(ம்) என்பன முறையே குதிரை, பலகை, கோல், கரும்பு என்ற பொருள்களின் இயல்பினைச் சிறப்பித்து வந்தன. இவை முறையே வண்ணம், வடிவம், அளவு, சுவை என்ற பண்புகளைக் குறித்தன. இவற்றை Attributive Construction என்பர் மொழியியலார். எனினும், கருங்குதிரை என்ற பண்புத் தொகையினைக் கருமையை உடைய குதிரை என்று வேற்றுமைத் தொகையாகவும் எண்ணுதற்கு இடம் உண்டு. என்றாலும், வேற்றுமைத் தொகை இன்ன பொருள் இன்ன இயல்புடையது என்று விசேடித்து வருதல் இல்லை. எனவே, அங்ஙனம் விசேடித்து. வருவது பண்புத் தொகைக்கு மட்டுமே பொருந்துதலின், கருங்குதிரை முதலியவற்றை வேற்றுமைத் தொகையாகக் கொள்ளாது பண்புத் தொகையாகவே கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பது தெய்வச்சிலையாரின் கருத்தாகும். மேலும் 'வேற்றுமைத் தொகை, உவமைத் தொகை, வினைத்தொகை, பண்புத் தொகை என்பன தம்முள் ஒருபுடை ஒப்புமை யுடையவாதலின் பாணினியார் தற்புருடசமாசம் என்று குறியிட்டார்' என்று ஒப்பியல் நோக்கில் ஒரு கருத்தினையும் உரைத்தனர். தம் உரையில் தெய்வச்சிலையார் பாணினியைச் சுட்டிய இரண்டாவது இடம் இப்பகுதியாகும். எனினும், தமிழ் இலக்கண நூலார் வகுத்துக்கொண்டுள்ள தொகைக் கோட்பாடும் வடமொழியார் கொண்ட தொகைக் கோட்பாடும் வேறுவேறு ஆதலின், மேற்கூட்டிய நால்வகைத் தொகைகளும் பாணினி குறித்த தற்புருட சமாசத்துடன் ஒருவாறு தான் ஒப்புமையுடையன என்றார். ஆதலின், ஒவ்வாமையும் உடையன என்பது புலனாகும். வீரளசோழியம் தொகைப்படலத்திலும், பிரயோக விவேகம் சமாசப் படலத்திலும் வடமொழியில் கூறப்படும் தொகைக் கோட்பாடு விரிவாகக் கூறப்பெற்றன. வீரசோழியத்தில் தற்புருடன் வெகுவிரீகி (-பலநெல்), கன்மதாரயம் (கருமதாரயன்), துவிகு, துவந்துவம், அவ்வியபாவம் (-அவ்வியயீபாவம்) என்று அறுவகைத் தொகைகள் கூறப்பெற்றன. பிரயோக விவேகத்திலும் இவை இடம் பெறினும் சில முன்பின்னாக மொழியப்பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் வேற்றுமைத் தொகை, உவமைத் தொகை, வினைத்தொகை, பண்புத்தொகை, உம்மைத்தொகை, அன்மொழித் தொகை என்று தமிழிலக்கண மரபுக்கு ஏற்ற அறுவகைத் தொகைகளுக்கும் விதிகள் அமைத்துள்ளார். வடமொழிவாணர் கூறியவற்றுள் தற்புருடன் வேற்றுமைத் தொகையினையும், கருமதாரயன் பண்புத் தொகையினையும், துவிகு எண் தொகையினையும், துவந்துவன் உம்மைத் தொகையினையும், அவ்வியயீபாவம் முன்பின் மொழி அடுத்துவரும் இடைச்சொல் தொகையினையும், வெகுவிரீகி அன்மொழித் தொகையினையும் ஒருவாறு சுட்டியுள்ளார். தொல்காப்பியர் கூறிய வினைத் தொகை, உவமைத் தொகைகளை வடமொழி இலக்கணம் சுட்டவில்லை என்பது காணத்தக்கது. ஆதலின் தொகைக் கோட்பாடு தமிழ் மரபினை ஒட்டியே தொல்காப்பியத்தில் கூறப் பெற்றுள்ளது என்பது புலனாகிறது. இனி, தெய்வச்சிலையார் தம் உரையில் உணர்த்தும் பிற்காலத்து இலக்கண ஆசிரியர், உரையாசிரியர்களில் ஒரு சிலரைப் பற்றிக் காண்போம்.

பவணந்தி முனிவர்

பவணந்தி முனிவர் சமணச் சான்றோர். கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழனின் ஆணைக்கு உட்பட்டு - அரசு புரிந்த சீயகங்கன் என்னும் குறுநிலத் தலைவனால் பேணப் பெற்றவர். விரிவுடைய, தொல்காப்பியத்தைச் செறிவுடையதாக அமைத்த சிறப்புக்கு உரியவர். இவர்,

மக்கள் தேவர் நரகர் உயர்திணை

மற்றுயிர் உள்ளவும் இல்லவும் அஃறிணை (தொல்., நூ. 120)

என்று சொற்பாகுபாடு செய்தனர். தொல்காப்பியத்தில் நரகரைப் பற்றிக் கூறப்படவில்லை. தொன்னூலையும், நன்னூலையும், ஒப்பியல் நோக்கில் பயின்றவராகிய தெய்வச்சிலையார்,

**தேவரும் மக்களும் விலங்கும் ஆகிய கதிப்பொருண்மை
கூறி நரககதிப் பொருண்மை கூறாதது என்னை எனின்,
அக்கதிமேல் நிகழ்வதோர் வழக்கு இன்மையிற் (தொல்., நூ. 12)**

என்று இயம்பினார், தொல்காப்பியரின் பாகுபாடு மிகவும் எளியது, உலகியல் உண்மையுடன் ஒத்தது. எனவேதான்,

உயர்திணை என்மனார் மக்கட் சுட்டே

அஃறிணை என்மனார் அவரல பிறவே

ஆயிரு திணையின் இசைக்குமன் சொல்லே (தொல்., நூ. 11)

என்று சொல்லதிகாரத்தின் தொடக்கத்தில் தெளிவுறுத்தினார். தொல்காப்பியர் காலத்தில் மக்கட் பிறப்பேயன்றித் தெய்வம் சுட்டிய பெயர்களையும் உயர்திணையாகக் கூறும் வழக்கு நிலவியது. எனினும், நரகர் பற்றிய குறிப்பே இடம் பெறவில்லை. எனவேதான் பின்னாலார் மக்கள் கதி, தேவர் கதி, நரகர் கதி, விலங்கு கதி என்ற சமணப் பாகுபாட்டினை இலக்கணத்தில் புகுத்தியுள்ளார் என்பதைச் சொல்லாமற் சொல்லியுள்ளார்.

தெய்வச்சிலையார். செய்யுள் தொடர்களில் செவ்விய பொருளைப் புரிந்து கொள்ளுதற்குப் பயன்படும் பொருள் கொள்ளும் முறையினை, நிரனிறை, சுண்ணம், அடிமறி, மொழி மாற்று என்று நான்காக எண்ணினார் தொல்காப்பியர் (சொல்., நூ. 400). அவர் காலத்திற்குப்பின் எட்டு, ஒன்பது என்ற அளவில் பொருள்கோள் முறை வளர்ச்சி பெற்றது. பவணந்தி முனிவர்,

யாற்றுநீர் மொழிமாற்று நிரனிறை விற்பூண்

தாப்பிசை அளைமறி, பாப்பு, கொண்டு கூட்டு

அடிமறி மாற்றெனப் பொருள்கோள் எட்டே (தொல்., நூ. 10)

என்று எண்வகைப் பொருள்கோள்களை எண்ணினார். எனின், யாப்பருங்கலக்காரிகை உரையாசிரியர் குணசாகரர் நிரனிறை மொழிமாற்று, சுண்ணமொழிமாற்று, அடிமறி மொழி மாற்று, அடிமொழி மாற்று, பூட்டுவிற் பொருள்கோள், புனல்யாற்றுப் பொருள்கோள், அளைமறிபாப்புப் பொருள்கோள், தாப்பிசைப் பொருள்கோள், கொண்கூட்டுப் பொருள்கோள் என்று ஒன்பது வகையாகக் கொண்டனர். தொல்காப்பியர் சுட்டியதற்குமேல் கூடுதலாகக் காணப் பெறுவன ஐந்தாகும். இவற்றைத் தெய்வச்சிலையார், அஃதேல் பூட்டுவிற் பொருள்கோள், புனல்யாற்றுப் பொருள்கோள், தாப்பிசைப் பொருள்கோள், அளைமறி பாப்புப் பொருள்கோள், கொண்டு கூட்டுப் பொருள்கோள் எனவும் ஒருசாராசிரியர் உரைப்பவால் எனின்: அவற்றுள் யாற்றொழுக்கும் அளைமறிபாப்புப் பொருள்கோளும் திரிவின்றிப் பொருள்படுதலின் இயல்பாம். கொண்கூட்டு சுண்ணமொழி மாற்றுள் அடங்கும். பூட்டுவிற் பொருள்கோள் மொழிமாற்றுள் அடங்கும். தாப்பிசைப் பொருள்கோட் கண் முன்னொரு சொல் வருவிக்கவேண்டுதலின், இது "பிரிநிலைவினை" என்னும் சூத்திரத்தினுள் அடங்கும். என்று விளக்கினார். ஒரு சார் ஆசிரியர் எனக் குறிக்கப் பெற்றவர்கள் பிற்காலத்தவராகிய குணசாகரரும் பவணந்தியாரும் ஆவர். இவர்கள் மிகுத்துக்கூறிய பொருள்கோள்களைத் தொல்காப்பிய இலக்கணத்தில் அடக்கிக் காட்டினார் தெய்வச்சிலையார். இதனால், பிற்காலத்தின் கோட்பாட்டிற்கு இவர் உடன்படவில்லை என்பது புலனாகிறது.

இளம்பூரணர்

சொல்லதிகாரத்தின் முதல் நூற்பாவில், 'என்மனார்' எனவரும் வினைமுற்றுச் சொல்லினை இளம்பூரணர் 'என்ப' என்ற சொல்லின் திரிபாகக் கருதினார். குறைக்கும் வழிக் குறைத்தல் என்னும் செய்யுள் விகாரத்தினால் என்ப என்ற சொல்லில் இறுதியில் உள்ள பகரத்தைக் குறைத்து, விரிக்கும்வழி விரித்தல் என்பதனால் மன்னும் ஆரும் என்று இரண்டு இடைச் சொற்களைப் பெய்து என்மனார் என்று பயின்றுள்ளார் தொல்காப்பியர் என்பது இளம்பூரணரின் எண்ணம். இக்கருத்தினைத் தெய்வச்சிலையார் ஏற்கவில்லை.

**பகரம் குறைக்கின்றது செய்யுள் இன்பம்
வேண்டியன்றே. ஆண்டுக் குறைத்தவழிப் பின்னும்
இரண்டெழுத்து விரிக்கல் வேண்டுமாயின்,
குறைத்ததனான் பயன் இன்மையின், இவ்வாறு எழுதும்
உரை குற்றம் என்க (தொல்., நூ. 120)**

என்று கடுமையாக மறுத்தனர். இம்மறுப்பு இளம்பூரணரை நோக்கியது என்பது இவ்விருவர் உரைப் பகுதிகளையும் ஒப்பிட்டுப் பயில்வார்க்குப் புலனாகும். மேலும், இறையனார் களவியலுரையாசிரியரும் இளம்பூரணர்க்கு முன்னமே என்ப என்ற முற்றுச் சொல்தான் செய்யுள் விகாரத்தால் என்மனார் என்று ஆயிற்று என்று. குறித்துள்ளார். ஆதலின், இருவரையுமே கருத்திற்கொண்டு தெய்வச்சிலையார் மறுத்துள்ளார் என்லாம். இனி, தெய்வச்சிலையார் உரையில் காணப்பெறும் சில சிறப்புக் கூறுகளைச் சற்று உற்று நோக்குவோம்.

சிறப்புக்கூறுகள் சில

சொல்லதிகாரத்தின் தோற்றுவாயில் கிளவியாக்கம் என்ற குறியீட்டிற்குப் பொருள் விளக்கம் தரும் வகையில் தெய்வச்சிலையார் மற்றைய உரையாசிரியர்களினின்றும் வேறுபடுகின்றார். இளம்பூரணர், கிளவிகள் பொருள்மேலாமாறு உணர்த்தினமையின் கிளவியாக்கம் என்னும் பெயர்த்து என்று பொருள்கண்டார். சேனாவரையார், வழக்களைந்து சொற்களை ஆக்கிக் கொண்டமையான், இவ்வோத்துக் கிளவியாக்கம் ஆயிற்று என்று காரணம் கற்பித்தார். நச்சினார்க்கினியர் சேனாவரையரையும் கல்லாடனார் இளம்பூரணரையும் வழிமொழிந்தனர். 'எனின், தெய்வச்சிலையார் ஒருவர்தான், அது கிளவியது ஆக்கம் என விரியும். அதற்குப் பொருள் சொல்லினது தொடர்ச்சி என்றவாறு. சொற்கள் ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து பொருள்மேல் ஆகும் நிலைமையைக் கிளவியாக்கம் என்றார். என்று புதிய விளக்கம் தந்தனர். கிளவியாக்கம் தனிமொழி இலக்கணம் அல்ல. தனிமொழிகள் ஒன்றொடு ஒன்று பொருத்தமுறத் தொடர்ந்து பொருள் புலப்படுத்தலைப் பற்றிக் கூறுதலின், தொடர்மொழி இலக்கணம் (Grammar on Syntax) என்ற அரிய கருத்தினை இவர்உரையில் காண்கிறோம். இன்றைய மொழியியல் அறிஞர்கள் இவர் கருத்தின் அருமையினை வியந்து பாராட்டுகின்றனர். பெயரியலில், எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே என்ற முதல் நூற்பாவிற்கு விளக்கம்தரும் தெய்வச்சிலையார், உலகத்துப் பொருள் எல்லாவற்றையும் பாடைதோறும் தாம் அறிகுறியிட்டு ஆண்ட துணையல்லது, இவ்வெழுத்தினான் இயன்றசொல் இப்பொருண்மை உணர்த்தும் என எல்லாப் பாடைக்கும் ஒப்ப முடிந்ததோர் இலக்கணம் இன்மையான் என்க. எனவே பொருள்பற்றி வரும் பெயரெல்லாம் இடுகுறி என்பது பெறப்படும். என்று வரைந்துள்ள விளக்கம் காணத்தக்கது. இவ்வுரையில், ஒப்ப முடிந்ததோர் இலக்கணம் என்ற பகுதி கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது. தெய்வச்சிலையார் உலகமொழிகளுக்கு எல்லாம் பொருந்திய ஒரு பொது இலக்கணத்தை எண்ணியுள்ளார் என்பது மொழியியலார்க்கு வியப்பையும் மகிழ்ச்சியையும் தரும் செய்தியாகும்.. நோம் சாம்சுகி (Noam Chomsky) என்ற பேர்பெற்ற மொழியியல் மேதை, Reflections on Language என்ற தம் நூலில் Common grammar (பொதுவிலக்கணம்) பற்றி விரிவாகச் சிந்தித்துள்ளார். பொது இலக்கியம் என்ற கோட்பாட்டினை இலக்கியவியலார் எண்ணுவதுபோல, பொது இலக்கணம் பற்றிய கோட்பாட்டினை மொழியியலாளர் எண்ணுகின்றனர். இன்றைக்கு இவர்கள் இங்ஙனம் எண்ணுதற்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்பே இக்கருத்து தெய்வச்சிலையார் மனத்திரையில் மின்னல் கீற்றெனத் தோன்றியிருத்தல் வியப்பினைத் தருகிறது. எவ்வகைச் சொல்லும் பொருண்மை தெரிதல், சொன்மை தெரிதல் என்ற இருநிலையின என்பர் தொல்காப்பியர். இவற்றுள் பொருண்மைநிலையினைப் பற்றிய விளக்கம் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது. தெய்வச்சிலையார் பொருண்மை நிலை வழக்கினும் சான்றோர் செய்யுளகத்தும் பயின்று

வருதலானும், இவ்வழக்குத் தமிழ்நாட்டுப் பிறந்து தமிழ் அறிவாரை நோக்குதலினானும், இலக்கணம் இன்றியும் பாகம் உணர்வார் ஆகலானும் எடுத்து ஓதாராயினார்....என்று எழுதியுள்ள உரைப்பகுதி காணத்தக்கது. தொல்காப்பியர் சொன்மை தெரிதலுக்குத்தான் கூடுதலான இலக்கணம் கூறியுள்ளார். பொருண்மை நிலையினை இலக்கண அறிவின்றியும் கூட, தமிழ்நாட்டிற் பிறந்து வளர்ந்துவரும் பெருமக்கள் ஒரு பாகமாவது புரிந்து கொள்ளுவர் என்று எண்ணினார். தமிழ்மொழியின் நீண்ட நெடும் பயணத்தில் பெரிய பாதிப்பு ஒன்றும் விளைந்து விடவில்லை என்பது அவர் கருத்துத்தாகும்.

சங்க காலம் முதலே தமிழகத்தில் பலமொழி பேசுவோர் வாணிகத்தின் பொருட்டும் அரசியல், கலை, சமயம் காரணமாகவும் வந்துள்ளனர். தமிழர்களும் அயல்நாடுகளுக்குச் சென்றுள்ளனர். இத்தகைய கூட்டுறவினால் தமிழ்மொழியில் புதுச்சொற்களும் புதுப்பொருள்களும் அறிமுகம் ஆகின. எனினும், அவை பொருண்மை தெரிதலைப் பெரும் அளவிற்குப் பாதித்துவிடவில்லை. இவ்வுரைக் குறிப்பினால், ஐரோப்பிய மொழிகள் பலவற்றில் விளைந்துள்ள மாற்றங்களின் அளவிற்குத் தமிழில் பெரிதாக மாற்றம் நிகழ்ந்துவிடவில்லை என்பது உணரப்படும். ஆக்கெட் (Hockett) என்னும் மொழியியல் அறிஞர், பத்தாம் நூற்றாண்டின் ஆங்கிலேயரும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆங்கிலேயரும் நேருக்கு நேர் சந்தித்தால் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ள மாட்டார்கள்.(வீடியோ, நவீன மொழியியலில் ஒரு பாடநெறி - புளோஜெனடிக் மாற்றங்கள் பற்றிய அத்தியாயம்) என்று குறிப்பிடுதலை நாம் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும்.

பத்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஆங்கிலேயன் ஒருவன் இந்த நூற்றாண்டில் வாழும் ஆங்கிலேயன் ஒருவனைச் சந்திக்கக் கூடுமாயின், ஒருவர் பேச்சினை மற்றொருவர் புரிந்துகொள்ள முடியாத அளவிற்குப் பெரு மாற்றங்கள் அவர்தம் மொழியில் ஏற்பட்டுள்ளன. எனின், தொல்காப்பியர் காலத்து அல்லது இராசராசன் காலத்துத் தமிழ் மகன் ஒருவன் இக்காலத்துத் தமிழ் மகன் ஒருவனைக் காண்பதாக வைத்துக்கொண்டால், ஒருவர் ஒருவரைச் செம்பாதி அளவிலேனும் புரிந்து கொள்ளுவர் என்பது தான் தெய்வச்சிலையாரின் கருத்து. அயல்நாட்டவர் படை எடுப்பினாலும், கலப்பினாலும், அரசியல், சமயம், கல்வி காரணமாகவும் தமிழர்கள். தங்கள் தனித்தன்மையினை இழக்காமைக்குரிய முதற்காரணம் அவர்கள் பழமை விரும்பிகளாக விளங்கியமையே எனலாம். தொல்காப்பியர் வினாவும் விடையும் பற்றிய தொடர் அமைப்புக்களைச் சிறப்பாகக் குறித்துள்ளார். 'நடைமுறை வாழ்க்கையிலும் கல்வி நிலையிலும் மாந்தர் எவ்வாறு வினாவுதல் வேண்டும், விடை பகர்தல் வேண்டும் என்ற பொருண்மையில், “செப்பும் வினாவும் வழாஅல் ஓம்பல்” (தொல்., நூ. 201) என்ற ஆணைச் சூத்திரம் அமைந்துள்ளது. தெய்வச்சிலையார்,

**உலகத்துப் பொருள் உணர்த்தும் சொல்லெல்லாம்
வினாவும் செப்பும் ஆகிய பொருள்மேல் நிகழ்தலின்,
அவை வழுவாமல் கூறவேண்டும் (தொல்., நூ. 110)**

என்று வழு நீக்கி உரையாட வேண்டியதன் முதன்மையினைச் சுட்டினார். இந்நூற்பாவிற்கு இளம்பூரணர் எழுதியுள்ள உரையில், வினா எதிர்வினாதல், ஏவுதல், மறுத்தல், உற்றது உரைத்தல், உறுவது கூறல், உடம்படுதல் எனச் செப்பு அறுவகைப்படும் என்றும், அறியான் வினாதல், அறிவொப்புக் காண்டல், ஐயமறுத்தல், அவனறிவு தான் கோடல், மெய்யவற்குக் காட்டல் என வினா ஐந்து வகைப்படும் என்றும் விளக்கம் கண்டார். சேனாவரையரும் பிறரும் வேறுவேறு விளக்கம் கூறினர். எனின், தெய்வச்சிலையார் ஒருவர்தான் செப்பு நான்கு வகைப்படும் என்றும், அவை துணிந்து கூறல், கூறிட்டு மொழிதல், வினாவி விடுத்தல், வாய் வாளாதிருத்தல் என்றும் எடுத்துக் கூறினார். 'துணிந்து கூறலாவது தோன்றியது கெடுமோ என்றவழி கெடும் என்றும், கூறிட்டு மொழிதலாவது: செத்தவன் பிறப்பானோ என்றவழி பற்றறத்துறந்தானோ, பிறனோ என்றல். வினாவி விடுத்தல் என்பது முட்டை மூத்ததோ பனை

மூத்ததோ என்றவழி எம்முட்டைக்கு எப்பனை என்றல். வாய் வாளாமையாவது ஆகாயப்பூ நன்றோ தீதோ என்றார்க்கு உரையாடாமை' எனவரும் அவர்தம் உரைப்பகுதி, தமிழில் எழுந்த ஒப்பற்ற பௌத்தக் காப்பியம் ஆகிய மணிமேகலையில், காஞ்சி மாநகரில் அறவண் அடிகள் மணிமேகலைக்குப் பௌத்தத் தத்துவத்தின். அடிப்படைக் கருத்துக்களைப் புகட்டும் பகுதியிலிருந்து எடுத்துக் கொள்ளப் பெற்றது என்பதை உணர முடிகிறது.

எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் ஒருவன் விடை சொல்ல வேண்டிய தேவை இல்லை. பொருத்தமில்லாத வினாக்களுக்கும். தேவையற்ற கேள்விகளுக்கும் வாய் வாளாதிருத்தலே மேல் என்பது புத்தர்பிரானின் திருவுள்ளம். கி.மு. முதல் நூற்றாண்டில் பாக்கிரியாவை ஆண்ட மெனேண்டர் என்ற கிரேக்கமன்னனைப் பௌத்த நெறிக்கு மாற்றிய போதிசத்துவர் நாகசேனர், மிளிந்த பஞ்ஞா என்ற மகாயானப்பாலி நூலில் ஏகாம்ச வியாகரணியம், விபஜ்ஜிய, வியாகரணியம், பிரதிபிருச்ச வியாகரணியம், ஸ்தாபனியம் என்று நால்வகை விடைகளை விளக்கிக் கூறியுள்ளார். அவரைப் பின்பற்றிக் கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த வசுபந்து என்ற பௌத்தப் பெரியார், அபிதருமகோசம் என்ற தம் பெருநூலில் இந்நால்வகை வினாவிடைகளையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். இவ்விருவரையும் பின்பற்றித் தமிழ்ப் பௌத்த ஞானியாகிய சாத்தனார் தம் காப்பியத்தில் எடுத்துரைத்தனர். தெய்வச்சிலையார் சாத்தனார் நெறியில், செப்பும் வினாவும் வழாஅல் ஒம்பல் என்ற நூற்பாவிற்ரு விளக்கம் கண்டனர் என்பது புலனாகும். எனின், தொல்காப்பியர் கருதிய செப்பும், வினாவும், தெய்வச்சிலையார் கூறியவையா என்பது மேலும் ஆராய்தற்கு உரியது. இவ்விடத்தில், இளம்பூரணர் உரைதான் தொல்காப்பியரின் கருத்தினை நெருக்கமாக உணர்த்துவது ஆகின்றன.

முடிவுரை

இவ்வாறாக, தொல்காப்பியத்தின் தனிச்சிறப்புக்களும், இப்பெரு நூலினைப் புரிந்து கொள்ளுவதற்குத் தோன்றிய உரைகளின் திறமும் ஓரளவு புலனாகிறது. பழுத்த புலமை படைத்த தெய்வச்சிலையார் தம் உரையில் சுட்டியுள்ள முந்தைய இலக்கண ஆசிரியர்கள், உரையாசிரியர்கள் பற்றிய திறமும், அவர் உரையில் சுட்டத்தரும் சிறப்புக் கூறுகள் சிலவும் இவ் ஆய்வுரையில் விளக்கப் பெற்றுள்ளன. தெய்வச்சிலையாரின் நுண்மாண் நுழைபுலமும் மொழியியல் உணர்வும், புதுப்பாதையில் சென்று புதுவிளக்கம் தரும் முயற்சியும் பிறவும் வெளிப்படுதல் நோக்கத்தக்கது. எந்த அளவில் இவரை உரையாசிரியர்கள் பலரும் மூலநூலைப் புரிந்து கொண்டனர் என்பது தனி ஆய்வுக்கு உரியது. தனியே ஒரு நூல் எழுத முடியாத நிலையில், தம் கல்விப் பெருக்கினையும் சொந்தக் கருத்துக்களையும் மூல நூலில் வைத்து இவர்கள் காட்டுதற்கு முயன்றுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாக அமைகின்றன. மொழியியல் நோக்கில் தெய்வச்சிலையாரின் உரைவளம் மிகவும் பயனுள்ள வகையிலும், சிறப்பானக் கருத்தக்களையும் கொண்டுள்ளன.

குறிப்புகள்

- [1] இறையனார் களவியல் உரை. கழக வெளியீடு, சென்னை, 1976.
- [2] கந்தசாமி, சோ. ந. தொல்காப்பியத் தெளிவு. அபிராமி பதிப்பகம், அண்ணாமலை நகர், 1977.
- [3] கந்தசாமி, சோ. ந. புரட்சிக்காப்பியம். அபிராமி பதிப்பகம், அண்ணாமலை நகர், 1972.
- [4] கந்தசாமி சோ.ந., தெய்வச்சிலையார் உரைத்திறம். அபிராமி பதிப்பகம், அண்ணாமலைநகர், 1981.
- [5] தொல்காப்பியம், எழுத்ததிகாரம். நச்சினார்க்கினியம், கழக வெளியீடு, சென்னை, 1965.
- [6] தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி, திருவாவடுதுறை ஆதீனம், 1968.
- [7] தெய்வச்சிலையார் உரை. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம். கழக வெளியீடு, சென்னை, 1963.
- [8] இளம்பூரணம். தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம். கழக வெளியீடு, சென்னை, 1973.

- [9] சேனாவரையர். தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம். கழக வெளியீடு, சென்னை, 1952.
[10] நச்சினார்க்கினியம். தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம். கழக வெளியீடு, சென்னை, 1962.
[11] கல்லாடனார். தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம். கழக வெளியீடு, சென்னை, 1964.
[12] பிரயோகவிவேகம். சரசுவதி மகால் வெளியீடு, தஞ்சாவூர், 1973.
[13] குணசாகரர். யாப்பருங்கலக் காரிகை. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 1973.
[14] வீரசோழியம். கழகவெளியீடு, சென்னை, 1970.

நிதிசார் கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இல்லை

கட்டுரையாளர் நன்றியுரை: இல்லை

கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இக்கட்டுரையில் எவ்வித முரண்பாடும் இல்லை என்று உறுதிமொழி அளிக்கிறேன்.

இக்கட்டுரை கிரியேட்டிவ் காமன்சு ஆட்ரிபியூசன் 4.0வின் <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> கீழ் பன்னாட்டு உரிமம் பெற்றுள்ளது.